

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

2. září 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Smlouva o energetické chartě – Článek 26 – Nepoužitelnost mezi členskými státy – Rozhodčí nález – Soudní přezkum – Pravomoc soudu členského státu – Spor mezi hospodářským subjektem z třetího státu a třetím státem – Pravomoc Soudního dvora – Článek 1 bod 6 Smlouvy o energetické chartě – Pojem ‚investice‘ “

Ve věci C-741/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) ze dne 24. září 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 8. října 2019, v řízení

Moldavská republika

proti

Komstroy LLC, právní nástupkyni společnosti Energoalians,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra a A. Kumin, předsedové senátů, T. von Danwitz, M. Safjan, D. Šváby, C. Lycourgos, P. G. Xuereb, L. S. Rossi (zpravodajka) a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Moldavskou republiku M. Boccon Gibodem, M. Ostrovem, T. Naudem a S. Salem, advokáty,
- za Komstroy LLC, která je právní nástupkyní společnosti Energoalians, A. Lazimi, S. Nadeau Seguin, B. Le Barsem a R. Kaminskym, advokáty,
- za francouzskou vládu A. Daniel, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za německou vládu J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu M. J. Ruiz Sánchez a S. Centeno Huerta, jako zmocněnkyněmi,
- za italskou vládu G. Aiellou, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,
- za nizozemskou vládu J. M. Hoogveldem, jako zmocněncem,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za finskou vládu H. Leppo, jako zmocněnkyní,
- za švédskou vládu C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder, R. Shahsavan Eriksson, O. Simonssonem a J. Lundbergem, jako zmocněnci,
- za Radu Evropské unie B. Driessenem a A. Lo Monaco, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi R. Vidal Puigem, A. Biolanem, T. Maxian Ruschem a O. Beynet, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. března 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 bodu 6 a čl. 26 odst. 1 Smlouvy o energetické chartě, která byla podepsána v Lisabonu dne 17. prosince 1994 (Úř. věst. 1994, L 380, s. 24, dále jen „ECT“) a schválená jménem Evropských společenství rozhodnutím Rady a Komise 98/181/ES, ESUO, Euratom ze dne 23. září 1997 (Úř. věst. 1998, L 69, s. 1; Zvl. vyd. 12/02, s. 24).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Moldavskou republikou a společností Komstroy LLC ve věci pravomoci rozhodčího soudu, který vydal nález v Paříži (Francie) dne 25. října 2013.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 ECT se skládá z preambule a osmi částí, mezi něž patří část I, která je nadepsána „Definice a účel“ a obsahuje články 1 a 2 této smlouvy, část II, která je nadepsána „Obchod“ a obsahuje články 3 až 9 uvedené smlouvy, část III, která je nadepsána „Podpora a ochrana investic“ a obsahuje články 10 až 17 této smlouvy, a část V, která je nadepsána „Řešení sporů“ a obsahuje články 26 až 28 téže smlouvy.

4 Podle preambule ECT smluvní strany uzavřely tuto smlouvu zejména „vyslovující přání provádět základní koncepci iniciativy Evropské energetické charty, která má podnítit hospodářský růst pomocí opatření pro liberalizaci investic a obchodu s energií“.

5 Článek 1 ECT, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této smlouvy:

[...]

5) ‚Hospodářskými činnostmi v odvětví energetiky‘ se rozumějí hospodářské činnosti týkající se průzkumu, těžby, rafinace, produkce, skladování, pozemní přepravy, přenosu, distribuce, obchodu, uvádění na trh nebo prodeje energetických materiálů a produktů kromě těch, které jsou uvedeny v příloze NI, nebo hospodářské činnosti týkající se distribuce tepla do více objektů.

6) ‚Investicí‘ se rozumí každá majetková hodnota držená nebo kontrolovaná buď přímo, nebo nepřímo prostřednictvím investora a zahrnující:

- a) hmotný a nehmotný, movitý a nemovitý majetek, jakož i jakákoli majetková práva, jako jsou nájem, hypotéky, zástavy, užívací práva a podobná práva;
- b) společnost nebo obchodní podnik nebo akcie, obchodní podíly nebo jiné formy kapitálové účasti v určité společnosti nebo obchodním podniku, jakož i dluhopisy, cenné papíry a jiné závazky určité společnosti nebo obchodního podniku;
- c) peněžní pohledávky a nároky na jakékoli plnění podle smlouvy mající hospodářskou hodnotu a související s investicí;
- d) práva k duševnímu vlastnictví;
- e) výnosy;
- f) jakékoli právo vyplývající ze zákona, smlouvy nebo jakýchkoli licencí a povolení udělených v souladu se zákonem k provozování hospodářské činnosti v odvětví energetiky.

Změna formy, v níž jsou hodnoty investovány, nemá vliv na jejich povahu investice, a pojem ‚investice‘ zahrnuje všechny investice, ať existují ke dni nebo jsou učiněné po dni vstupu této smlouvy v platnost pro smluvní stranu investora nebo pro smluvní stranu, na jejímž území se tato investice provádí (dále jen ‚datum účinnosti‘), přičemž se tato smlouva použije pouze na záležitosti, které ovlivňují takové investice po datu účinnosti.

‚Investicí‘ se rozumí každá investice spojená s hospodářskými činnostmi v odvětví energetiky a každá investice nebo kategorie investic, které smluvní strana na svém území definovala jako ‚projekty účinnosti charty‘ a jako takové je oznámila sekretariátu.

7) ‚Investorem‘ se rozumí:

- a) ve vztahu ke smluvní straně:
 - i) každá fyzická osoba mající občanství nebo státní příslušnost dané smluvní strany nebo trvalý pobyt v ní v souladu s jejími právními předpisy;
 - ii) společnost nebo jiná organizace zřízená v souladu s platným právem použitelným na území dané smluvní strany;
- b) ve vztahu k ‚třetímu státu‘ fyzická osoba, společnost nebo jiná organizace splňující obdobně podmínky uvedené v písmenu a) pro smluvní stranu.“

6 Článek 26 ECT, nadepsaný „Řešení sporů mezi investorem a smluvní stranou“, uvádí:

„1. Spory mezi smluvní stranou a investorem jiné smluvní strany v souvislosti s investicí [uskutečněnou tímto investorem] na území první smluvní strany, které se týkají jejího údajného porušení závazku podle části III, se pokud možno vyřeší smírně.

2. Jestliže takový spor nebude urovnán podle odstavce 1 do tří měsíců ode dne, kdy jedna ze stran sporu požádala o smírné řešení, může investor předložit spor k vyřešení, podle své volby:

a) příslušnému soudu nebo správnímu tribunálu smluvní strany, která je stranou sporu;

b) v souladu s jakýmkoli použitelným předem dohodnutým rozhodčím řízením [postupem řešení sporů],

nebo

c) v souladu s následujícími odstavci tohoto článku.

3. a) S výhradou písmen b) a c) tímto každá smluvní strana dává svůj bezpodmínečný souhlas s předložením sporu k mezinárodnímu rozhodčímu nebo smírčímu řízení podle tohoto článku.

[...]

[...]

4. Pokud se investor rozhodne předložit spor k řešení podle odst. 2 písm. c), vyjádří písemně svůj souhlas s předložením sporu

a) i) Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic zřízenému Úmluvou o řešení sporů z investic mezi státy a občany jiných států, otevřené [otevřenou] k podpisu ve Washingtonu dne 18. března 1965 (dále jen ‚úmluva ICSID‘), v případě, že obě smluvní strany [smluvní strana investora i smluvní strana, která je stranou sporu,] jsou [obě] stranami úmluvy ICSID,

nebo

ii) Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic zřízenému úmluvou uvedené [uvedenou] v písm. a) bodu i) podle dodatkových pravidel ICSID (dále jen ‚dodatkových pravidel‘), jestliže buď smluvní strana, která je stranou sporu, nebo smluvní strana investora, ale nikoli obě, je stranou úmluvy ICSID;

b) jedinému rozhodci nebo rozhodčímu soudu zřízenému ad hoc, ustavenému podle rozhodčích pravidel Komise OSN pro mezinárodní právo obchodní (dále jen ‚UNCITRAL‘),

nebo

c) rozhodčímu řízení Arbitrážního institutu Stockholmské obchodní komory [Švédsko].

[...]

6. Soud zřízený v souladu s článkem 4 rozhoduje o sporných otázkách podle této smlouvy a použitelných pravidel a zásad mezinárodního práva.

[...]

8. Rozhodčí nález, který může zahrnovat přiznání úroků, je pro obě strany ve sporu konečný a závazný. [...]"

Francouzské právo

7 Článek 1520 code de procédure civile (občanský soudní řád) upravuje podmínky podání žaloby na neplatnost proti rozhodčímu nálezu vydanému ve Francii. Tento článek zní následovně:

„Žalobu na neplatnost lze podat pouze tehdy, pokud:

1° se rozhodčí soud nesprávně prohlásil za příslušný či nepříslušný nebo

2° rozhodčí soud byl ustaven v rozporu s právními předpisy nebo

3° rozhodčí soud rozhodl bez splnění úkolu, který mu byl svěřen, nebo

4° nebyla dodržena zásada kontradiktornosti nebo

5° je uznání nebo výkon rozhodčího nálezu v rozporu s mezinárodním veřejným pořádkem.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 8 Na základě řady smluv uzavřených v roce 1999 prodával ukrajinský výrobce Ukrenergo elektřinu ukrajinskému distributorovi Energoalians, který tuto elektřinu dále prodával společnosti Derimen, která je zapsána na Panenských ostrovech a která uvedenou elektřinu dále prodávala moldavskému veřejnému podniku Moldtranselectro za účelem jejího vývozu do Moldavska. Objemy elektřiny, která měla být dodána, byly každý měsíc stanoveny přímo mezi Moldtranselectro a Ukrenergo. Ukrenergo tak dodával tutéž elektřinu podniku Moldtranselectro v letech 1999 a 2000, s výjimkou období od května do července 1999, a to podle podmínek „DAF Incoterms 1990“, tedy až na ukrajinskou stranu hranice mezi Ukrajinou a Moldavskou republikou.
- 9 Společnost Derimen zaplatila Energoalians částky dlužné za takto zakoupenou elektřinu v plné výši, zatímco Moldtranselectro zaplatil Derimen pouze část částek dlužných za tuto elektřinu.
- 10 Dne 30. května 2000 převedla společnost Derimen na společnost Energoalians svou pohledávku vůči Moldtranselectro.
- 11 Moldtranselectro uhradil svůj dluh vůči Energoalians pouze částečně tím, že na ni převedl své pohledávky. Energoalians se pokusila dosáhnout uhrazení zbývající části tohoto dluhu ve výši 16 287 185,94 amerického dolaru (USD) (přibližně 13 735 000 eur) u moldavských a poté ukrajinských soudů, avšak marně.

- 12 Vzhledem k tomu, že Energoalians měla za to, že některá jednání Moldavské republiky v tomto kontextu představují závažná porušení povinností plynoucích z ECT, zahájila rozhodčí řízení ad hoc podle čl. 26 odst. 4 písm. b) této smlouvy.
- 13 V nálezu vydaném v Paříži dne 25. října 2013 rozhodčí soud *ad hoc*, který byl ustaven za účelem vyřešení tohoto sporu, prohlásil, že má pravomoc tento spor rozhodnout, a jelikož měl za to, že Moldavská republika nesplnila své mezinárodní závazky, uložil jí povinnost zaplatit Energoalians peněžní částku na základě ECT.
- 14 Dne 25. listopadu 2013 podala Moldavská republika proti tomuto rozhodčímu nálezu žalobu na neplatnost ke cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži, Francie) a v souladu s článkem 1520 code de procédure civile se dovolávala porušení kogentního ustanovení, a sice ustanovení týkajícího se pravomoci uvedeného rozhodčího soudu.
- 15 Rozsudkem ze dne 12. dubna 2016 zrušil cour d'appel de Paris uvedený rozhodčí nález z důvodu, že rozhodčí soud, který jej vydal, nesprávně prohlásil, že má pravomoc spor rozhodnout. Spor mezi Energoalians a Moldavskou republikou se totiž týkal pohledávky, kterou Derimen postoupil Energoalians a jejímž jediným předmětem byl prodej elektřiny. Vzhledem k tomu, že Energoalians neučinila v Moldavsku žádný vklad, nemohla být taková pohledávka považována za „investici“ ve smyslu ECT a nemohla zakládat pravomoc tohoto rozhodčího soudu.
- 16 Na základě kasačního opravného prostředku podaného společností Komstroy, která je od 6. října 2014 právní nástupkyní společnosti Energoalians, Cour de cassation (Kasační soud, Francie) rozsudkem ze dne 28. března 2018 jednak zrušil rozsudek cour d'appel de Paris ze dne 12. dubna 2016 z důvodu, že daný soud při výkladu pojmu „investice“ doplnil podmínku, kterou ECT nestanovila, a jednak vrátil věc cour d'appel de Paris v jiném složení.
- 17 Moldavská republika před uvedeným odvolacím soudem tvrdí, že uvedený rozhodčí soud měl prohlásit, že nemá pravomoc spor rozhodnout. Nejprve uvádí, že pohledávka, kterou společnost Energoalians nabyla od společnosti Derimen a která vyplývá ze smlouvy o prodeji elektřiny, není „investicí“ ve smyslu čl. 26 odst. 1 ECT ve spojení s čl. 1 bodem 6 této smlouvy, a nemohla tedy být předmětem rozhodčího řízení, jelikož rozhodčí řízení je stanoveno pouze pro část III ECT, která se týká právě investic. Dále tvrdí, že i za předpokladu, že by tato pohledávka mohla představovat „investici“ ve smyslu těchto ustanovení, nebyla by tato investice „uskutečněna“ podnikem pocházejícím z jedné smluvní strany ECT, jelikož společnost Derimen je podnikem zapsaným na Britských Panenských ostrovech. Uvedená pohledávka se konečně vztahovala k prodeji elektřiny, který nebyl proveden „na území“ Moldavska, jelikož elektřina byla prodávána a přepravována pouze na ukrajinskou stranu hranice mezi Ukrajinou a Moldavskou republikou.
- 18 Společnost Komstroy naproti tomu tvrdí, že tentýž rozhodčí soud měl v souladu s článkem 26 ECT pravomoc spor rozhodnout, neboť všechny podmínky stanovené v tomto článku stran jeho pravomoci byly splněny.
- 19 Předkládající soud má za to, že za účelem vyřešení sporu, který mu byl předložen a který se týká pravomoci rozhodčího soudu, musí rozhodnout, zda se spor mezi Moldavskou republikou a Energoalians týká investice ve smyslu ECT, a pokud tomu tak je, zda byla tato investice uskutečněna společností Energoalians a zda byla uskutečněna na „území“ Moldávie.

20 Za těchto podmínek se cour d'appel de Paris rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„[1] Musí být [čl. 1 bod 6 ECT] vykládán v tom smyslu, že pohledávka vyplývající ze smlouvy o prodeji elektřiny, která nezahrnuje žádný vklad ze strany investora v hostitelském státě, může představovat ‚investici‘ ve smyslu tohoto článku?

[2] Musí být [čl. 26 odst. 1 ECT] vykládán v tom smyslu, že nabytí pohledávky jiného hospodářského subjektu než smluvních [stran] investorem smluvní strany představuje investici?

[3] Musí být [čl. 26 odst. 1 ECT] vykládán v tom smyslu, že pohledávka, která náleží investorovi a vyplývá ze smlouvy o prodeji elektřiny dodané na hranice hostitelského státu, může představovat investici uskutečněnou na území jiné smluvní strany, pokud investor na jejím území nevykonával žádnou hospodářskou činnost?“

K pravomoci Soudního dvora

21 Rada Evropské unie, maďarská, finská a švédská vláda, jakož i společnost Komstroy jsou v podstatě toho názoru, že Soudní dvůr nemá pravomoc odpovědět na položené otázky, jelikož unijní právo není na spor dotčený v původním řízení použitelné, neboť strany tohoto sporu nemají nic společného s Evropskou unií.

22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 267 SFEU má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

23 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že dohoda uzavřená Radou podle článků 217 a 218 SFEU představuje, pokud jde o Unii, akt přijatý jedním z jejích orgánů, že ustanovení takové dohody jsou od okamžiku jejího vstupu v platnost nedílnou součástí právního řádu Unie a že v rámci tohoto právního řádu má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o výkladu této dohody v rámci řízení o předběžné otázce (rozsudek ze dne 30. dubna 1974, Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, body 3 až 6; rozsudek ze dne 8. března 2011, Lesoochránárske zoskupenie, C-240/09, EU:C:2011:125, bod 30, a rozsudek ze dne 22. listopadu 2017, Aebtri, C-224/16, EU:C:2017:880, bod 50).

24 Okolnost, že dotyčná dohoda je smíšenou dohodou, která byla uzavřena Unií a velkým počtem členských států, nemůže jako taková vyloučit pravomoc Soudního dvora rozhodovat v projednávané věci.

25 Je totiž třeba uvést, že položené otázky se týkají pojmu „investice“ ve smyslu ECT.

26 Od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost má přitom Unie výlučnou pravomoc podle článku 207 SFEU, pokud jde o přímé zahraniční investice, a sdílenou pravomoc, pokud jde o jiné než přímé investice [posudek 2/15 (Dohoda o volném obchodu se Singapurem) ze dne 16. května 2017, EU:C:2017:376, body 82, 238 a 243].

27 Za těchto podmínek má Soudní dvůr pravomoc poskytnout výklad ECT, zejména, jak bylo uvedeno v bodě 23 tohoto rozsudku, v rámci řízení o předběžné otázce.

- 28 Je pravda, že Soudní dvůr v zásadě nemá pravomoc poskytovat výklad mezinárodní dohody, pokud jde o její uplatnění v rámci sporu, na který se nevztahuje unijní právo. Tak je tomu zejména tehdy, pokud takový spor probíhá mezi investorem z třetího státu a jiným třetím státem.
- 29 Soudní dvůr však rozhodl, že pokud lze ustanovení mezinárodní dohody použít jak na situace spadající do unijního práva, tak na situace, které do tohoto práva nespádají, existuje jasný zájem Unie na tom, aby se za účelem předejití budoucím rozdílným výkladům dostalo tomuto ustanovení jednotného výkladu bez ohledu na podmínky, za kterých se má uplatnit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 1997, *Giloy*, C-130/95, EU:C:1997:372, body 23 až 28; rozsudek ze dne 16. června 1998, *Hermès*, C-53/96, EU:C:1998:292, bod 32, a rozsudek ze dne 14. prosince 2000, *Dior a další*, C-300/98 a C-392/98, EU:C:2000:688, bod 35).
- 30 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 25 a 26 tohoto rozsudku, je tomu jak v případě čl. 1 bodu 6 ECT, tak v případě čl. 26 odst. 1 ECT, o jejichž výklad žádá předkládající soud.
- 31 V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že daný soud by mohl být v rámci takové věci, která by přímo spadala do působnosti unijního práva, jako je věc týkající se sporu mezi hospodářským subjektem z třetího státu a členským státem, nucen rozhodnout o výkladu těchto ustanovení ECT. To by bylo možné nejen v rámci návrhu na zrušení rozhodčího nálezu vydaného rozhodčím soudem, který má sídlo na území členského státu, jak je tomu v projednávané věci, ale i v případě, kdy by byla věc předložena soudům žalovaného členského státu podle čl. 26 odst. 2 písm. a) ECT.
- 32 V každém případě je třeba uvést, že strany sporu dotčeného v původním řízení se v souladu s čl. 26 odst. 4 písm. b) ECT rozhodly předložit tento spor rozhodčímu soudu ad hoc, který byl ustaven na základě rozhodčích pravidel UNCITRAL, a v souladu s těmito rozhodčími pravidly souhlasily s tím, že sídlo rozhodčího soudu bude v Paříži.
- 33 Taková volba svobodně uskutečněná těmito stranami má za následek, že se na spor v původním řízení vztahuje francouzské právo jakožto *lex fori* za podmínek a v mezích stanovených tímto právem. Francouzské soudy mají zejména na základě článku 1520 code de procédure civile pravomoc rozhodovat o žalobách na neplatnost, které jsou proti rozhodčímu nálezu vydanému ve Francii podány pro nedostatek pravomoci rozhodčího soudu. Unijní právo je přitom součástí práva platného v každém členském státě (rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 41).
- 34 Umístění sídla rozhodčího soudu na území členského státu, v projednávaném případě Francie, vede v důsledku toho k tomu, že pro účely řízení zahájeného na území tohoto členského státu se uplatní unijní právo, jehož dodržování musí podle článku 19 SEU zajistit soud, jemuž byla věc předložena.
- 35 V rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy založené článkem 267 SFEU je pouze věcí vnitrostátního soudu, kterému byl spor v původním řízení předložen a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, jež bude vydáno, aby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci v původním řízení posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Pokud se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout [rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, *Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů)*, C-510/19, EU:C:2020:953, bod 25, a rozsudek ze dne 15. dubna 2021, *État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění)*, C-194/19, EU:C:2021:270, bod 22].

- 36 Je pravda, že Soudní dvůr měl v rozsudku ze dne 15. června 1999, Andersson a Wåkerås-Andersson (C-321/97, EU:C:1999:307, body 28 až 32), a v rozsudku ze dne 15. května 2003, Salzmann (C-300/01, EU:C:2003:283, body 66 až 70), za to, že okolnost, že předběžnou otázku položil soud členského státu, není dostatečná k odůvodnění jeho pravomoci k podání výkladu Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“).
- 37 Nicméně ve věcech, v nichž byly tyto rozsudky vydány, musely předkládající soudy uplatnit Dohodu o EHP na situace, které nespadaly pod unijní právní řád, jelikož na rozdíl od situace dotčené v původním řízení se tyto situace vztahovaly k období předcházejícímu přistoupení států, o jejichž soudy se jednalo, k Unii. Soudní dvůr přitom upřesnil, že jeho pravomoc poskytnout výklad unijního práva, jehož je Dohoda o EHP nedílnou součástí, se týká uplatnění uvedeného práva v nových členských státech pouze od data jejich přistoupení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 1999, Andersson a Wåkerås-Andersson, C-321/97, EU:C:1999:307, bod 31, a rozsudek ze dne 15. května 2003, Salzmann, C-300/01, EU:C:2003:283, bod 69).
- 38 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že Soudní dvůr má pravomoc odpovědět na položené otázky.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 39 Podstatou první otázky předkládajícího soudu, jejíž rozsah je třeba posoudit s přihlédnutím k předmětu sporu v původním řízení a která se týká pravomoci rozhodčího soudu ad hoc, který vydal rozhodčí nález uvedený v bodě 13 tohoto rozsudku, je, zda čl. 1 bod 6 ECT a čl. 26 odst. 1 ECT musí být vykládány v tom smyslu, že skutečnost, že podnik pocházející z jedné smluvní strany této smlouvy nabude pohledávku, která vyplývá ze smlouvy o dodávkách elektřiny nesouvisející s investicí a kterou má podnik pocházející ze státu, jenž není smluvní stranou uvedené smlouvy, vůči veřejnoprávnímu podniku jiné smluvní strany téže smlouvy, může představovat „investici“ ve smyslu těchto ustanovení, ačkoli tato pohledávka nezahrnovala žádný vklad ze strany nabyvatele na území hostitelské smluvní strany.
- 40 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba – jak poznamenalo několik členských států účastníků se řízení – nejprve upřesnit, které spory mezi smluvní stranou a investorem z jiné smluvní strany ve věci investice uskutečněné tímto investorem na území první smluvní strany mohou být předloženy rozhodčímu soudu podle článku 26 ECT.
- 41 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že pokud okolnost, že spor dotčený v původním řízení, založený na čl. 26 odst. 2 písm. c) ECT, probíhá mezi hospodářským subjektem z třetího státu a jiným třetím státem, z důvodů uvedených v bodech 22 až 38 tohoto rozsudku nevylučuje pravomoc Soudního dvora odpovědět na tyto otázky, nelze z toho dovodit, že se toto ustanovení ECT vztahuje rovněž na spor mezi hospodářským subjektem z jednoho členského státu a jiným členským státem.
- 42 Podle ustálené judikatury Soudního dvora totiž platí, že mezinárodní dohoda nemůže zasahovat do vymezení pravomocí stanoveného Smlouvami, a tedy ani do autonomie právního systému Unie, jehož dodržování zajišťuje Soudní dvůr. Tato zásada je zakotvena zejména

v článku 344 SFEU, podle kterého se členské státy zavazují, že spory o výklad nebo provádění Smluv nebudou řešit jinak, než jak stanoví Smlouvy (rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 32 a citovaná judikatura).

- 43 Podle stejně tak ustálené judikatury Soudního dvora platí, že autonomie unijního práva je jak z hlediska práva členských států, tak z hlediska mezinárodního práva odůvodněna vzhledem k podstatným charakteristickým rysům Unie a jejího práva, které se týkají zejména ústavněprávní struktury Unie a samotné povahy tohoto práva. Unijní právo se totiž vyznačuje tím, že vychází z autonomního pramene tvořeného Smlouvami, svou předností před právem členských států a přímým účinkem celé řady ustanovení použitelných ve vztahu k jejich státním příslušníkům i ve vztahu k samotným členským státům. Takovéto charakteristické rysy daly vzniknout strukturovanému systému na sobě navzájem záviselých zásad, norem a právních vztahů, jimiž jsou vzájemně vázány sama Unie a její členské státy, jakož i členské státy mezi sebou [rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 33 a citovaná judikatura, a posudek 1/17 (Dohoda CETA EU-Kanada), ze dne 30. dubna 2019, EU:C:2019:341, bod 109 a citovaná judikatura].
- 44 Tato autonomie tedy spočívá v tom, že je Unie nadána ústavním rámcem, který je pro ni specifický. Do tohoto rámce spadají mimo jiné ustanovení Smlouvy o EU a Smlouvy o FEU, jež obsahují zejména pravidla týkající se svěření a rozdělení pravomocí, pravidla fungování unijních orgánů a soudního systému Unie a základní pravidla ve specifických oblastech, která jsou strukturována tak, aby přispěla k naplnění procesu integrace připomenutého v čl. 1 druhém pododstavci SEU [v tomto smyslu viz posudek 1/17 (Dohoda CETA EU-Kanada), ze dne 30. dubna 2019, EU:C:2019:341, bod 110 a citovaná judikatura].
- 45 V zájmu zachování těchto specifických rysů a autonomie takto vytvořeného právního řádu zavedly Smlouvy soudní systém určený k zajištění soudržného a jednotného výkladu unijního práva. V souladu s článkem 19 SEU přísluší vnitrostátním soudům a Soudnímu dvoru, aby zaručily plné uplatňování unijního práva ve všech členských státech a účinnou soudní ochranu, kterou jednotlivci vyvozují z tohoto práva, přičemž Soudnímu dvoru náleží výlučná pravomoc k podání konečného výkladu unijního práva. Za tím účelem je v tomto systému obsaženo zejména řízení o předběžné otázce upravené v článku 267 SFEU [rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, body 35 a 36 a citovaná judikatura, a posudek 1/17 (Dohoda CETA EU-Kanada), ze dne 30. dubna 2019, EU:C:2019:341, bod 111 a citovaná judikatura].
- 46 Toto řízení, které je stěžejním prvkem takto koncipovaného soudního systému, má za cíl prostřednictvím nastoleného dialogu mezi jednotlivými soudy, konkrétně mezi Soudním dvorem a soudy členských států, zajistit jednotný výklad unijního práva, čímž umožňuje zaručit jeho soudržnost, plný účinek a autonomii, a v konečném důsledku i specifický charakter práva zavedeného Smlouvami (rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 37 a citovaná judikatura).
- 47 Ve světle předcházejících úvah je třeba zkoumat otázku, zda spor mezi členským státem a investorem z jiného členského státu ve věci investice uskutečněné posledně uvedeným v prvním členském státě může být předložen k rozhodčímu řízení podle čl. 26 odst. 2 písm. c) ECT.
- 48 Za tímto účelem je třeba zaprvé uvést, že podle čl. 26 odst. 6 ECT rozhodčí soud stanovený v odstavci 4 téhož článku rozhoduje o sporných otázkách podle ECT a podle použitelných pravidel a zásad mezinárodního práva.

- 49 Jak přitom bylo uvedeno v bodě 23 tohoto rozsudku, samotná ECT je aktem unijního práva.
- 50 Z toho plyne, že takový rozhodčí soud, jako je rozhodčí soud uvedený v čl. 26 odst. 6 ECT, má vykládat, či dokonce uplatňovat unijní právo.
- 51 Zadržet je proto nutné ověřit, zda je takový rozhodčí soud součástí soudního systému Unie, a zejména zda může být považován za soud členského státu ve smyslu článku 267 SFEU. Okolnost, že soud vytvořený členskými státy je součástí soudního systému Unie, má totiž za následek, že jeho rozhodnutí podléhají mechanismům, které zaručují plnou efektivitu unijních norem (rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 43 a citovaná judikatura).
- 52 Přitom stejně jako rozhodčí soud dotčený ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, bod 45), není takový rozhodčí soud *ad hoc*, jaký je uveden v čl. 26 odst. 6 ECT, součástí soudního systému v členském státě, v projednávaném případě ve Francouzské republice. Právě výjimečná povaha soudní pravomoci tohoto soudu v porovnání se soudní pravomocí soudů smluvních stran ECT je mimoto jedním z hlavních důvodů existence čl. 26 odst. 2 písm. c) a odst. 4 této smlouvy. To platí tím spíše, že kdyby byl dotčený rozhodčí soud součástí soudní soustavy jedné smluvní strany uvedené smlouvy, byl by zahrnut mezi soudy uvedené v čl. 26 odst. 2 písm. a) ECT, a čl. 26 odst. 2 písm. c) ECT by tak ztratil veškerý užitečný účinek.
- 53 Tento charakteristický rys takového rozhodčího soudu vede k tomu, že tento soud každopádně nelze považovat za soud „členského státu“ ve smyslu článku 267 SFEU, a není proto oprávněn požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce (obdobně viz rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, body 46 a 49).
- 54 Za těchto okolností je zatřetí třeba dále ověřit, zda rozhodčí nálezy vydané takovýmto soudem podléhá zejména podle článku 19 SEU přezkumu soudem členského státu a zda tento přezkum může zajistit plné dodržování unijního práva tím, že zajistí, aby otázky unijního práva, kterými by se tento soud mohl zabývat, mohly být případně předloženy Soudnímu dvoru v rámci řízení o předběžné otázce.
- 55 Za tímto účelem je třeba uvést, že podle čl. 26 odst. 8 ECT jsou rozhodčí nálezy pro strany dotčeného sporu konečné a závazné. Mimoto na základě čl. 26 odst. 4 ECT může být takový spor, jako je spor dotčený v původním řízení, mimo jiné předložen rozhodčímu soudu *ad hoc* na základě rozhodčích pravidel UNCITRAL, přičemž tento rozhodčí soud stanoví vlastní procesní pravidla v souladu s těmito rozhodčími pravidly.
- 56 V projednávaném případě, jak bylo připomenuto v bodě 32 tohoto rozsudku, strany sporu dotčeného v původním řízení se podle čl. 26 odst. 4 písm. b) ECT rozhodly předložit tento spor rozhodčímu soudu *ad hoc*, který byl ustaven na základě rozhodčích pravidel UNCITRAL, a také na základě těchto rozhodčích pravidel souhlasily s tím, že sídlo rozhodčího soudu bude v Paříži, v důsledku čehož bylo francouzské právo použitelné na řízení před předkládajícím soudem, jehož předmětem byl soudní přezkum rozhodčího nálezu vydaného uvedeným rozhodčím soudem.
- 57 Takový soudní přezkum může být nicméně proveden předkládajícím soudem pouze v rozsahu, v němž to umožňuje vnitrostátní právo členského státu, ve kterém se nachází tento předkládající soud. Článek 1520 code de procédure civile přitom stanoví pouze omezený přezkum týkající se mimo jiné pravomoci rozhodčího soudu.

- 58 Je pravda, že pokud jde o obchodní arbitráž, Soudní dvůr rozhodl, že požadavky na účinnost rozhodčího řízení odůvodňují to, že přezkum rozhodčích nálezů prováděný soudy členských států má omezený charakter, za předpokladu, že základní ustanovení unijního práva mohou být v rámci tohoto přezkumu přezkoumána, a případně mohou být předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem (rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 54 a citovaná judikatura).
- 59 Takové rozhodčí řízení, jako je rozhodčí řízení uvedené v článku 26 ECT, se nicméně liší od obchodní arbitráže. Zatímco obchodní arbitráž má původ ve svobodné vůli dotčených stran, rozhodčí řízení má původ v dohodě, na základě níž členské státy v souladu s čl. 26 odst. 3 písm. a) ECT souhlasí s vynětím sporů, které by se mohly týkat uplatňování nebo výkladu unijního práva, z pravomoci jejich vlastních soudů, a tedy ze systému soudních opravných prostředků, které jim v oblastech pokrytých unijním právem ukládá stanovit čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 34). Za těchto podmínek není možné úvahy týkající se obchodní arbitráže, které jsou uvedeny v předchozím bodě, přenést na takové rozhodčí řízení, jaké je uvedeno v čl. 26 odst. 2 písm. c) ECT (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 55).
- 60 S ohledem na všechny charakteristické rysy rozhodčího soudu připomenuté v bodech 48 až 59 tohoto rozsudku je třeba mít za to, že kdyby se ustanovení článku 26 ECT, která umožňují svěřit takovému soudu řešení sporu, mohla uplatnit na spor mezi investorem z jednoho členského státu a jiným členským státem, znamenalo by to, že uzavřením ECT by Unie a členské státy, které jsou smluvními stranami ECT, zavedly mechanismus řešení takového sporu, který může vyloučit, že tento spor, přestože se týká výkladu nebo uplatnění unijního práva, bude řešen způsobem zaručujícím plnou účinnost tohoto práva (obdobně viz rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 56).
- 61 Podle ustálené judikatury Soudního dvora zajisté platí, že mezinárodní dohoda, která počítá s vytvořením soudu pověřeného výkladem jejích ustanovení, jehož rozhodnutí budou pro unijní orgány, včetně Soudního dvora Evropské unie, závazná, v zásadě není s unijním právem neslučitelná. Pravomoc Unie v oblasti mezinárodních vztahů a její způsobilost k uzavírání mezinárodních dohod totiž nezbytně zahrnují možnost podřídit se ve věcech výkladu a použití ustanovení takových dohod rozhodnutím soudu vytvořeného nebo určeného na základě těchto dohod za předpokladu, že je respektována autonomie Unie a jejího právního pořádku (rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 57 a citovaná judikatura).
- 62 Výkon pravomoci Unie v mezinárodní oblasti však nelze rozšířit natolik, aby umožnil stanovit v mezinárodní dohodě ustanovení, podle kterého spor mezi investorem z jednoho členského státu a jiným členským státem, který se týká unijního práva, mohl být vyňat z unijního soudního systému způsobem, který nezaručuje plnou účinnost tohoto práva.
- 63 Taková možnost by totiž mohla, jak Soudní dvůr rozhodl ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea* (C-284/16, EU:C:2018:158, bod 58), a jak generální advokát v podstatě uvedl v bodě 83 svého stanoviska, ohrozit zachování autonomie a specifického charakteru práva zavedeného Smlouvami, které zaručuje zejména řízení o předběžné otázce upravené v článku 267 SFEU.

- 64 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že takové ustanovení, jako je článek 26 ECT, má navzdory mnohostranné povaze mezinárodní dohody, jejíž je součástí, ve skutečnosti upravovat dvoustranné vztahy mezi dvěma smluvními stranami způsobem podobným ustanovení dvoustranné investiční smlouvy dotčené ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, bod 58).
- 65 Z toho plyne, že pokud ECT může uložit členským státům dodržování rozhodčích mechanismů, které stanoví v jejich vztazích s investory z třetích států, které jsou rovněž smluvními stranami této smlouvy, ve věci investic uskutečněných posledně uvedenými v těchto členských státech, zachování autonomie a specifického charakteru unijního práva brání tomu, aby ECT mohla tytéž povinnosti ukládat členským státům mezi nimi navzájem.
- 66 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že čl. 26 odst. 2 písm. c) ECT musí být vykládán v tom smyslu, že není použitelný na spory mezi členským státem a investorem z jiného členského státu ve věci investice uskutečněné tímto investorem v prvním členském státě.
- 67 Dále je třeba uvést, že na základě čl. 1 bodu 6 prvního pododstavce ECT se „investicí“ „rozumí každá majetková hodnota držaná nebo kontrolovaná buď přímo, nebo nepřímo prostřednictvím investora“ a zahrnují jednu ze skutečností uvedených v písmenech a) až f) tohoto ustanovení. Kromě toho čl. 1 bod 6 třetí pododstavec ECT zejména upřesňuje, že „investicí“ „se rozumí každá investice spojená s hospodářskými činnostmi v odvětví energetiky“. Z toho plyne, že první pododstavec tohoto ustanovení definuje samotný pojem „investice“, zatímco třetí pododstavec uvedeného ustanovení upřesňuje, že všechny investice odpovídající definici uvedené v prvním pododstavci nespádají do působnosti ECT, neboť tato smlouva se vztahuje pouze na investice spojené s hospodářskými činnostmi v odvětví energetiky.
- 68 Na prvním místě je tedy třeba ověřit, zda pohledávka vyplývající ze smlouvy o dodávkách elektřiny spadá pod pojem „investice“ uvedený v čl. 1 bodě 6 prvním pododstavci ECT, a pokud tomu tak je, na druhém místě ověřit, zda je taková investice spojena s hospodářskou činností v odvětví energetiky ve smyslu třetího pododstavce tohoto ustanovení.
- 69 Pokud jde o pojem „investice“ uvedený v čl. 1 bodě 6 prvním pododstavci ECT, je třeba konstatovat, že tento pojem se vyznačuje dvěma kumulativními podmínkami. Zaprvé se musí jednat o majetkovou hodnotu drženou nebo kontrolovanou buď přímo, nebo nepřímo prostřednictvím investora a zadruhé tato majetková hodnota musí zahrnovat alespoň jednu ze skutečností uvedených v písm. a) až f) tohoto ustanovení.
- 70 Pokud jde o první podmínku, je třeba konstatovat, že je v projednávaném případě splněna. Pohledávka vyplývající ze smlouvy o dodávkách elektřiny totiž představuje majetkovou hodnotu drženou přímo investorem, přičemž pojmem „investor“, který je definován v čl. 1 bodě 7 ECT a použit mimo jiné v čl. 26 odst. 1 ECT, se stran takové smluvní strany, jako je Ukrajina, rozumí zejména každý podnik organizovaný v souladu s právními předpisy použitelnými na území této smluvní strany. Společnost Komstroy musí být proto považována za investora, který přímo drží majetkovou hodnotu ve formě pohledávky vyplývající ze smlouvy o dodávkách elektřiny. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že skutečnost, že společnost Komstroy nabyla pohledávku podniku ze státu, který není smluvní stranou ECT, nemůže zpochybnit její postavení „investora“ ve smyslu ECT, jelikož – jak uvedl generální advokát v bodě 138 svého stanoviska – investice může být na základě samotného čl. 1 bodu 7 ECT uskutečněna hospodářským subjektem ze státu, který není smluvní stranou ECT.

- 71 Pokud jde o druhou podmínku, je třeba konstatovat, že pohledávka vyplývající ze smlouvy o dodávkách elektřiny by mohla *a priori* spadat jak pod čl. 1 bod 6 první pododstavec písm. c) ECT, tak pod čl. 1 bod 6 první pododstavec písm. f) ECT.
- 72 Pokud jde zaprvé o čl. 1 bod 6 první pododstavec písm. f) ECT, pojem „investice“ ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje „jakékoli právo vyplývající ze [...] smlouvy [...] k provozování hospodářské činnosti v odvětví energetiky“. Pohledávka přitom může být považována za „právo vyplývající ze [...] smlouvy“. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 122 svého stanoviska, pohledávka vyplývající z pouhé smlouvy o prodeji elektřiny nemůže být nicméně jako taková považována za udělenou za účelem provozování hospodářské činnosti v odvětví energetiky.
- 73 Pokud jde zadruhé o čl. 1 bod 6 první pododstavec písm. c) ECT, toto ustanovení upřesňuje, že pojmem „investice“ se rozumí „peněžní pohledávky a nároky na jakékoli plnění podle smlouvy mající hospodářskou hodnotu a související s investicí“. Je tedy třeba ověřit, zda pohledávka vyplývající ze smlouvy o dodávkách elektřiny může být postavena na roveň takovým pohledávkám.
- 74 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že pohledávka dotčená v původním řízení je peněžní, jelikož z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že představuje peněžitou pohledávku a její hodnota v hotovosti činí 16 287 185,94 USD, jak bylo připomenuto v bodě 11 tohoto rozsudku.
- 75 Zadruhé tato pohledávka vyplývá ze smlouvy, a sice ze smlouvy o dodávkách elektřiny, která byla uzavřena mezi Moldtranselectro a Derimen a která má hospodářskou hodnotu, jelikož za toto dodání bylo dohodnuto zaplacení peněžité částky.
- 76 Zatřetí tak zbývá určit, zda uvedená pohledávka vyplývá ze smlouvy související s investicí.
- 77 Nic ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, neumožňuje mít v tomto ohledu za to, že smlouva o dodávkách elektřiny uzavřená mezi Moldtranselectro a Derimen souvisí s jakoukoli jinou operací bez ohledu na to, zda tato operace představuje investici, či nikoli.
- 78 Smluvní vztah mezi Moldtranselectro a Derimen se totiž týkal pouze dodávek elektřiny, přičemž tato elektřina byla vyráběna jinými ukrajinskými hospodářskými subjekty, které ji pouze prodávaly Derimen.
- 79 V tomto rámci je třeba mít za to, že pouhá smlouva o dodávkách je obchodní operací, která nemůže jako taková představovat „investici“ ve smyslu čl. 1 bodu 6 ECT, a to dokonce bez ohledu na otázku, zda k tomu, aby daná operace představovala investici, je nezbytný vklad.
- 80 Jakýkoli jiný výklad tohoto ustanovení by zbavil užitečného účinku jasné rozlišení, které ECT činí mezi obchodem, který je upraven v její části II, a investicemi, které jsou upraveny v její části III.
- 81 Takové rozlišení přitom odráží cíl ECT, jak vyplývá z její preambule a kterým je „podnítit hospodářský růst pomocí opatření pro liberalizaci investic a obchodu s energií“. Tyto dvě kategorie opatření se odrážejí ve struktuře této smlouvy, která upravuje na jedné straně investice a na druhé straně obchod.
- 82 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že článek 26 ECT se vztahuje na spory týkající se údajného porušení povinností plynoucích z části III této smlouvy, která se týká podpory a ochrany investic, a nikoli z její části II, která se týká obchodu. Toto rozlišení odráží jeden ze základních důvodů

existence specifických pravidel ochrany zahraničních investorů, které spočívají v tom, že investiční operace zahrnují vázání finančních prostředků v zahraničí, které nemohou být zpravidla v případě sporu snadno repatriovány.

- 83 Žádný z poznatků dostupných Soudnímu dvoru neumožňuje v projednávaném případě vyloučit, že dodávky elektřiny společnosti Moldtranselectro mohly být přesměrovány společností Derimen a nabídnuty jiným hospodářským subjektům, a to tím spíše, že každopádně samotná výroba této elektřiny závisela na objednávkách, které Moldtranselectro zadávala přímo Ukrenergo, zatímco posledně uvedená prodávala danou elektřinu Energoalians, která ji dále prodávala Derimen. Za těchto podmínek Derimen mohla přerušit nebo omezit dodávky elektřiny společnosti Moldtranselectro, aniž by to znamenalo vázání jejich finančních prostředků v Moldávii.
- 84 Vzhledem k tomu, že pohledávka dotčená v původním řízení nepředstavuje „investici“ ve smyslu čl. 1 bodu 6 prvního pododstavce ECT, není nutné ověřovat, zda podmínka uvedená v třetím pododstavci tohoto ustanovení a zmíněná v bodech 67 a 68 tohoto rozsudku je splněna.
- 85 S ohledem na výše uvedené je třeba na první položenou otázku odpovědět, že čl. 1 bod 6 a čl. 26 odst. 1 ECT musí být vykládány v tom smyslu, že skutečnost, že podnik pocházející z jedné smluvní strany této smlouvy nabude pohledávku, která vyplývá ze smlouvy o dodávkách elektřiny nesouvisející s investicí a kterou má podnik pocházející ze státu, který není smluvní stranou uvedené smlouvy, vůči veřejnoprávnímu podniku jiné smluvní strany téže smlouvy, nepředstavuje „investici“ ve smyslu těchto ustanovení.

K druhé a třetí otázce

- 86 S ohledem na odpověď na první položenou otázku není namístě odpovídat na druhou a třetí otázku.

K nákladům řízení

- 87 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 bod 6 a čl. 26 odst. 1 Smlouvy o energetické chartě, která byla podepsána v Lisabonu dne 17. prosince 1994 a schválená jménem Evropských společenství rozhodnutím Rady a Komise 98/181/ES, ESUO, Euratom ze dne 23. září 1997, musí být vykládány v tom smyslu, že skutečnost, že podnik pocházející z jedné smluvní strany této smlouvy nabude pohledávku, která vyplývá ze smlouvy o dodávkách elektřiny nesouvisející s investicí a kterou má podnik pocházející ze státu, který není smluvní stranou uvedené smlouvy, vůči veřejnoprávnímu podniku jiné smluvní strany téže smlouvy, nepředstavuje „investici“ ve smyslu těchto ustanovení.

Podpisy